
HEGYVIDÉKI IGEHIRDETÉSEK

TÖBBET ÉR

Márk 12,28-34

2017. ÁPRILIS 2.

IGEHIRDETŐ: SZABÓ ISTVÁN

Lekció: 5Mózes 6,1-9.

Imádkozzunk: Köszönjük, Mennyei Atyánk, hogy amikor ránk nehezedik elhibázott életünknek minden terhe, amikor nincsen nyugalomunk bűneink és vétkeink miatt, amikor felmagasodik igazságod, és ítélettel fenyeget bennünket, nincs is máshova, minthogy Hozzád menekülünk. Mert Te igazságos és irgalmas vagy, mert Te nem engedsz szent törvényedből és mégis meghívsz bennünket örökkévaló szeretetedbe. Köszönjük, hogy így hívogatsz bennünket ezen a mai napon is, hogy megtaníts bennünket az élet útján járni, hogy világosságodat ránk ragyogtasd, hogy míg átmenőben vagyunk e földi életből az örökkévalóságba, ott legyen szívünkben és lelkünkben szent parancsolatod, igazságod, melyet tökéletesen kiábrázoltál Krisztusunkban és feltámadásával be is pecsételted. Kérünk, nyisd meg szívünket, Lelked erejében áldd meg Igédet bennünk, késztesd bennünket hálaadó életre, hogy amire elköteleztük magunkat abban mennyei erőiddel, hatalmaddal, szeretetteddel boldog gyermekeidként járassunk. Így hívunk és várunk és kérünk, szenteld meg istentiszteletünket és közösségünket. Krisztusért, a mi Urunkért hallgass meg bennünket. Ámen

Textus: „Akkor hozzá menvén egy az írástudók közül, aki hallotta az ő vetekedésüket, és tudván, hogy jól megfelelt nékik, megkérdezte tőle: Melyik az első minden parancsolatok között? Jézus pedig felelt néki: Minden parancsolatok között az első: Halljad Izráel: Az Úr, a mi Istenünk egy Úr. Szeressed azért az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, és teljes elmédből és teljes erődből. Ez az első parancsolat. A második pedig hasonlatos ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat. Nincs más ezeknél nagyobb parancsolat. Akkor mondta néki az írástudó: Jól van, Mester, igazán mondtad, hogy egy Isten van, és nincsen kívülé más. És szeretni őt teljes szívből, teljes elméből, teljes lélekből és teljes erőből, és szeretni embernek felebarátját, mint önmagát, többet ér minden égőáldozatnál és véres áldozatnál. Jézus pedig látván, hogy bölcsen felelt, mondta néki: Nem

messze vagy az Isten országától. És többé senki sem merte őt megkérdezni.” (Márk evangéliuma 12.28-34.)

Szeretett gyülekezet, kedves testvérek! Három egyszerű megjegyzést szeretnék a felolvasott Ige magyarázata elé bocsátani. Az egyik, hogy ez a mai napra kijelölt Ige mélyen megrázott és megdöbbsentett engem, – el is tökélttem azt, hogy ezen túl másképp lesz. Megrázott, hogy milyen keveset prédikálok én a szeretetről. És mi mindannyian, milyen keveset beszélünk a szeretetről, milyen gyorsan elűtjük azzal, hogy ez egy szentimentális dolog, a régi időkbe tartozik, vannak ennél fontosabb dolgok. Dehogy! Nincs ennél fontosabb dolog! És ha egy igehirdető rádöbben arra (hadd dicsérjem meg magam részben, mert ez egy jófajta rádöbbenés), hogy mennyi mulasztása van, mert keveset prédikált a szeretetről, akkor az jófajta megrendülés. Hozzáteszem, alázattal: bizony, sok mulasztásunk van, mert keveset beszélünk a szeretetről és még kevesebbet gyakoroljuk magunkat a szeretetben. Itt pedig, a törvényt szeretetben összefoglaló szavak után, azt mondja Jézus, hogy ez a két legnagyobb parancsolat, nincsen ezeknél nagyobb, nincsen ezeknél fontosabb, nem áll ezeknél előrébb semmi, mozgasson bennünket bármilyen érdeket, bármilyen üggy, bármilyen helyzetet. A másik előrebocsátott megjegyzés, is részben ide tartozik. Amikor hatodikos korunkban elkezdtük a Toldit tanulni fejből, a magyar tanárunk állandóan azt mondta nekünk, hogy: kisfiam, ha álmodból felébredsz, ezt akkor is tudnod kell. Nyilván, ez afféle nyomatékosító mondata volt akkoriban a tanároknak, azt akarták vele kifejezni, hogy nincs mese, ezt meg kell tanulni fejből, szívből, mindenképpen, és ha az ember legmélyebb álmából ül föl, akkor is elmondja a Toldi összes énekét. Csodálatos az, hogy Jézus szavai éppen a fordítottjára utalnak ennek, hogy ugyanis ideje felébredni az álomból, a sokféle álunkból, a sokféle utópiából és fantazmagóriából, a képzelgésekből, és fölébredve megkérdezni önmagunkat: tudjuk-e a legfontosabbat és a legnagyobbat? A harmadik megjegyzés is erre a történetre. Csodálatos a számomra, hogy mikor Jézus már ott van Jeruzsálemben, a templom tornácán és mindenféle vitákat lefolytatott már korának mindenféle hatalmasával, befolyásolójával, érdekcsoportjával, előjárójával, – csodálatos, hogy ez a kérdés egyáltalán ott felvetődött. Nézzünk bele. Milyen meghökkentő, ahogy egy írástudó odaáll Jézus elé és megkérdezi Tőle: mi volna minden a parancsolatok közül az első. Ez azért meghökkentő, mert Jézus egész üzenete ez: szeretet! Ha szabad ezt mondani – ez volt Jézus programja. Ha föllapozzuk a Hegyi beszédet és beleolvasunk Jézus súlyos szavaiba, látjuk, semmi mást nem tesz, mint magyarázza a parancsolatokat és a törvényt, és újra és újra emlékezteti az övéit arra, hogy ez a parancsolat, ez a nagy parancsolat. Ebbe a ketőbe foglaltatik össze minden. És Jézus minden szava is erre fut ki, amikor Isten gyermekeinek életrendjét magyarázza. Amikor meghív bennünket a jó életre, a boldog életre, akkor is minden a szeretet körül forog. Nem is tudnánk másképpen mire vélni Jézus hihetetlen szigorát, amikor ilyeneket mond, például: megmondattott, szemet szemért, fogat fogért, én meg azt mondom, hogy imádkozzatok azokért, akik titeket átkoznak, és áldjátok azokat, akik titeket üldöznek. Megmondattott, tiszteld atyádat és anyádat, én pedig azt mondom, aki szívében azt mondja

apjának vagy anyjának, hogy rákát, bolond, méltó a gyehennára. Olyan felfoghatatlanul és radikálisan szigorú Jézus, hogy szinte azonnal el is dobnánk magunktól a tanítványi életet, ha nem értenénk, hogy minden szava, minden utasítása, a régi törvény magyarázata mind a szeretet törvényében gyökerezik. Aztán, földi életútján sokszor előkerül Jézusnak ez a programja. Ha valakit megkérdeznek a mai világban, és nem kell feltétlenül a politikára gondolni, mi az életprogramod, vagy ha kicsit amerikásan akarom fogalmazni: mi az életfilozófiád (mert ott a filozófia azt jelenti, hogyan akar az ember élni, hogyan rendezkedik be), nyomban idekerül a kérdés. Hallottuk Mózes V. könyvéből a „sóma Izrael”-t, amit a kegyes zsidók mind a mai napig reggel és este elmondanak Mózes rendelése szerint, – az imaszíjakra, a homlok-szjira, az ajtófélfára az Isten szent törvénye van felírva. Továbbá ott van a mózesi parancsban az is: ezt hirdesd, erre tanítsd gyermekedet és erre tanítsd unokádat is, és ezt add tovább nemzedékről nemzedékre. Egy az Úr, a mi Istenünk és szeresd az Urat, a te Istenedet! Jézus korában is mondták a sömát; nem kellett azt valami nagy közösségben hangos kikiáltónak recitálnia, – egyéni csendességében, a családjában, a közösségeiben gyakorolta az ember. Ezt hirdesd házádban, ezt, amikor útfélén vagy, ezt, bármi dolgod van a világban, ezt hirdesd: szeresd az Urat, a te Istenedet!

Vagyis, a provokatív kérdést szegeznek Jézusnak ott, a templomban. Igazhítőségét kérdőjelezzük meg, ezt okkal feltételezzük, erről volt szó. Néhány körülményt hadd idézzek még, hogy ezt jobban megértsük, és ha igazán a mélyére szeretnénk jutni. Lukács evangélista írja le, hogy amikor visszatért a hetven tanítvány a missziói útról – Jézus küldte őket Galilea falvaiba, városaiba az Isten országát hirdetni, és csodatevő hatalmat adott nekik, gyógyító erőket adott át, hogy jelekkel is meg tudták erősíteni az üzenetet -, egyszerűen, visszatértek és beszámoltak Jézusnak, akkor Jézus fölujjongott: láttam a sátánt, mint egy villámlást aláhullani az égből! És ekkor, éppen ekkor odalépett Hozzá egy farizeus, akit Jeruzsálemből küldtek ki Jézus után kémkedni, és megkérdezte Jézustól (hogy kísértse Őt, mondja az evangélista, vagyis csapdába akarta csalni), nos, kérdezte, mi a legfőbb parancsolat? És akkor Jézus elmondja, hogy ugyanazt, amit itt hallunk: a szeretet parancsát. Láttam a Sátánt aláhullani az égből, mint egy villámlást - mondta az imént. Minek kell akkor felragyognia, minek kell akkor felemelkednie, minek kell akkor érvényre jutnia, miért hullott alá a Sátán, minden rossz szerzője, minden gonoszság forrása, bűnre csábítónk és egyúttal vádolónk? Az Isten szeretete törvényének kell felragyognia! Aztán egy más alkalommal, Jézus a mennyek országa titkáról beszélt, és arról a csodálatos útról, amit az Isten mintegy előábrázolt Mózes történetében. Az a régi történet az eljövendők árnyéka volt. Azt olvassuk Mózes V. könyvében, hogy ezeket a parancsolatokat, törvényeket és rendelkezéseket Isten úgy adta népének, hogy ő közben úton voltak arra a földre, amelyet Isten megígért atyáiknak. Átmenőben voltak. Most csak ezt a szót írjuk a szívünkbe kedves testvérek, hogy: átmenőben. Amikor Jézus az Isten országa titkairól beszél és arról, hogy megkaptuk rá a meghívót, jelzi, hogy el lehet indulni, lehet rátérni arra az életre, amit nevezhetünk így: átmenő élet, zarándok élet, zarándoklat az Isten országa felé. Ismerjük ezt a jelenetet: odalép egy fiatalember Jézushoz, és azt mondja, hogy Mester, én

minden parancsolatot megtartottam, minden rendelkezést, minden szabályt, amit a mózesi törvény előír, – mit kell még cselekednem, hogy örök életem legyen? S akkor Jézus megkérdezi tőle, hogy tényleg tudja-e a törvényt? Mert mi a törvény? Szeresd felebarátodat, mint magadat, ne ölj, ne lopj, ne paráználkodj. Mire az ifjú: én ezeket mind megtartottam. Jézus erre azt mondta neki: akkor már csak egy van hátra, hogy élj eszerint, add el mindenedet, oszd szét a szegényeknek, jer és kövess engem. És ez a fiatal ember megszorodva ment el.

Itt pedig, a templomban, két előzménye van ennek a firtatásnak. Mind a kettő fontos és minden allegorizálás nélkül vonatkoztatható minden időre. Először a Heródes-pártiak kérdezték Jézust az adópénzről. Fizessünk a császárnak adót, ne fizessünk a császárnak adót? A Római birodalomban minden zsidó alattvaló volt, kevesebb joggal, mint egy római polgár, de több kötelességgel, például adózniuk kellett. És azt, hogy hova fizetjük be az adónkat, hogy van-e nemzeti adóhivatal, vagy éppen más hatalom adóbugyraiba kerül be a pénzünk, ez szimbolikusan kifejezi azt, hogy szabadok vagyunk-e, vagy nem vagyunk szabadok. Ez tehát a szabadság kérdése volt. Ezt firtatják a Heródes-pártiak Jézustól. Óriási irónia van benne, mert Jézus idején egyetlen párt egyezett ki a rómaiakkal. Egyetlen megalkuvó párt volt, éppenséggel a Heródes-pártiak. Ők Rómába jártak, onnan kapták az instrukciókat, onnan hozták az üzeneteket, oda dörgölöztek. Heródes is csak báburalkodó volt, de a zsidók között is voltak olyanok, akik azt mondták: így kell ennek lennie. És ők kérdezik, hogy kell-e a császárnak adót fizetni vagy nem?! Persze hogy kellett – szerintük. Provokáció volt tehát a kérdés, vajon Jézus a partizánok közé tartozik-e, felforgató-e, vajon azért jött-e Jeruzsálembe, hogy szabadságharcot indítson?

A másik kérdéssort a szaduceusok tették fel, akik a feltámadás felől firtatták Jézust. Ismertetik Jézussal a levirátus törvényét, mely szerint ha utód nélkül halt meg valaki, akkor a testvére kötelessége volt feleségül venni az özvegyet, hogy utódot támasszon, ha ő is meghalt, akkor jött a soron következő testvér. Mindenképpen utódot kellett támasztani. Ennek kapcsán aztán előadtak egy rabulisztikus tanmesét: meghalt egy fiú, az öccse feleségül vette az özvegyét, ő is meghalt, jött a következő testvér, és így tovább, egészen hat testvérig. Na, aztán a feltámadáskor, a mennyek országában kié lesz majd az asszony? Itt is látnunk kell az iróniát, mert a szaduceusok arról voltak híresek, hogy nem hittek a feltámadásban. Akkor miért firtatták Jézust a feltámadásról? Nyilván sarokba akarták szorítani azzal, hogy Jézus maradi, konzervatív-pietista-fundamentalista, aki régi dolgokban hisz, angyalok meg feltámadás, meg Isten teremtette a világot!

És végül, harmadjára – így mondja Márk evangélista – egy írástudó (vagy éppen farizeus) odalépett Jézushoz - most jönnek a hívők! – és megkérdezte Jézustól: melyik az első minden parancsolatok közül? Máté evangélista részletesebben mondja el, a provokatív kérdésben az is benne van, hogy melyik parancsolatot kell mindenképpen – ha minden kötél szakad – megtartanom, hogy az Isten országába bejussak. Melyik az a parancsolat? Vagyis a farizeus most megismétli a gazdag ifjú kérdését, és megismétli azt is, amit még Galileában vetettek fel Jézusnak, szintén a farizeusok. Jézus elmondja a feleletet. Az írástudó megdicséri és azt mondja: jól

van mester, igazán mondottad, hogy egy Isten van és nincsen kívülé más és ez a lényeg: szeretni Őt teljes szívből, teljes lélekből, teljes erőből, és szeretni embernek felebarátját, mint önmagát, ez többet ér minden égő áldozatnál és véres áldozatnál! Előbb hadd szóljak erről, kedves testvérek.

Ez az írástudó, írástudó farizeus mégiscsak át van itatva azzal, ahogyan a nagy parancsolatot Isten prófétái nemzedékeken, évszázadokon keresztül értelmezték. Mondhatnám, itt, éppen Márk evangéliumában derül ki, hogy a próféták – mai szóval – a legkevésbé sem tartoztak a progresszívek közé. Általában az a képzetünk, hogy Isten népének elfajzása azt jelentette, hogy megtorpantak a haladás útján, megcsontosodtak a dolgok – és akkor jöttek a próféták, a progresszív alakok, akik aztán előbbre lendítették az Isten népét. Mondtak valamit, amivel kiközöskentették Isten népét a rossz beállásából, például abból, hogy ragaszkodtak a régi, elavult, poshadt dolgokhoz. Szóval a progresszív próféták... Pedig dehogy. A prófétákénál konzervatívabb szemlélet nincsen, hiszen mindegyre erre az isteni törvényre emlékeztettek, nem előre akartak menni, meg nem is visszafelé, nem az érdekelte őket, hogy a múltban sok szép dolog rejlik, meg kell menteni, vagy fordítva, ott kell hagyni a múltat, mert a jövőben van ott a sok szép dolog. A próféták az örökkévalót keresték és arra emlékeztették Isten népét, hogy nincs fontosabb az Isten és az ember rendezett kapcsolatánál. Minden azon múlik, hogy kapcsolatban vagyunk-e az élet forrásával, és milyen kapcsolatban vagyunk az élet forrásával.

Ezért mondja Ámos, szinte a legelső a próféták sorában: irgalmasságot akarok, nem áldozatot. És itt az irgalmasság szó úgy is fordítható, hogy: *szeretetet* akarok, és nem áldozatot akarok. Igen, a mózesi törvények előírják, hogy a nép áldozatokkal fejezze ki a bűnbánatát, az alázatát, a töredelmét, hogy ilyen módon tegyen felajánlást, – de a próféták jelzik: sohasem adhatod magad helyett az áldozatot. Pestiesen mondom – nem szűrhető ki az Isten szemét azzal, hogy odaadsz Neki valamit a magadéból, de nem magadat. Ezért mondja a Zsidókhoz írt levél, hogy az Ószövetség áldozati rendje csak előkép lehetett, az eljövendők visszavetülő árnyéka, mert egyetlenegy áldozat sem volt képes eltörölni a bűnt, mert ha képes lett volna, akkor megszűnt volna az áldozás. Jézus Krisztus áldozata az, amely egyszer s mindenkorra eltöröl mindenfajta bűnt, és egyúttal eltörli a bűnért való áldozást is! És itt, a Krisztus áldozatában fénylik fel Isten csodálatos szeretete. Krisztus után nincs többé bűnért való áldozás, csak Istenhez való odatérés, Isten megmentő kegyelmének az elfogadása.

Azért kell ezt hangsúlyozni, mert ha nincs beírva a szívünkbe a „*halljad Izrael*”, vagyis ha nem engedelmessékedünk a szívbe írt törvénynek, a szeretet törvényének, akkor újra belépünk a másik odaáldozásának, a bűnbak-képzésnek az elképesztő spiráljába. Egy francia-amerikai antropológus filozófus, René Girard szerint az egész emberiség története a bűnbakképzésről szól, – kivéve a Krisztusét, ő a kitörési pont. Az egész emberiség története az, hogy mindig áldozni kell, mindig áldozattá kell tenni valakit, és mindig áldozatnak érzi magát valaki. És ha ártatlanul lett áldozattá valaki, akkor valaki, akit felelőssé tehetünk a hibáért, aztán kiderül a bűnbakról, hogy nem ő volt a felelős, de akkor ki a felelős? – és végig így ad infinitum - ez az egész emberiség története, kicsiben és nagyban egyaránt. Kik firtat-

ják ott Jézust? – A Heródes-pártiak, a politikusok. Aztán kik firtatják Jézust? – A szadduceusok, a filozófusok. És kik firtatják Jézust? – A farizeusok, a kegyesek, a teológusok! Mindenki benne van ebben a borzasztó körben: folyton újra írjuk az emberiség történetét, kirostáljuk a felelősöket, akik egykor, persze, nem érezték magukat felelősnek. Ma is így van – gyártják a felelősöket. De biztos vagyok benne, hogy száz év múlva megint jön egy csapat, újra írják a történelmet (ha még leszünk), és keresnek újra áldozatot és bűnbakot, – mindig oda kell dobni valakit. De kinek és miért? Tényleg, Minotaurus istenünk volna, kielégíthetetlen étvágyú, akihez be kell menni a labirintusba, és oda kell dobni azt, ami tiszta, igazi és szent? Szeresd az Urat, a te Istenedet, és szeresd felebarátodat, mint magadat – mondja az írástudó, és hozzátoldja: ez többet ér minden égő áldozatnál és véres áldozatnál! Itt cseng halljuk Ámos próféta szava és Ézsaiásé és Jeremiásé, és halljuk Ezékielét, és halljuk Dánielét – irgalmasságot akarok, nem áldozatot. Szeretetet akarok, nem áldozatot, életet akarok és nem rítusokat, gyermekeket akarok és nem bűnbakokat. Fölszabadított embereket akarok és nem felelősöket, Isten gyermekeinek csodálatos szabad világát akarom és nem ezt az örült játékot, ami azóta tart, amióta az ember a maga ellenségévé tette Istent.

És miután látta Jézus, hogy bölcsen felelt, ezt mondta neki: *nem messze vagy az Isten országától.* Nehézkesen hangzik ez a fülünknek, úgy igazitanánk: nem vagy messze az Isten országától. De hagyjuk meg, hogy most ez a nehézkes szórend adja vissza pontosan azt, amit Jézus mond. Nem messze –, lehetne így is mondani, hogy közel, mégis így mondja: nem-messze vagy az Isten országától.

Csoda van itt, kedves testvérek! Egy drámai esemény-sor kellős közepén vagyunk. Jézus Jeruzsálemben van, hogy összegyűjtse Isten gyermekeit, mint kotlós a csibéit. Jézus Jeruzsálemben van, hogy fölfényeskedjék az Isten dicsősége, hogy tanításával, igazságával fölragyogtassa ezt az igazságot. Jézus Jeruzsálemben van, hogy megfeszítettessék, és föltámadjon és egyszer s mindenkorra való örökérvényű áldozattal bepecsételje Isten mentő szeretetét. Ez három dimenziója Krisztus küldetésének – és mind a három ott van egyszerre is. Ott van ebben a forgotagban, ott van ebben a firtatásban, amikor lassan már-már törvényszéki meghallgatássá alakul a dolog. És egy ellenség – kizárólag provokatív szándékkal – kérdezi Jézust a legfőbb törvény felől. És mégis. A kétperces beszélgetés végén, jelzi az evangélista –, látta Jézus, hogy bölcsen felel. Vagy ahogy a más evangélista rögzíti, maga Jézus mondja neki: jól feleltél! Ez a nagy csoda! Az ellenség egy perc alatt barát lett, az ostoba provokátor, a firtató bölcsen felel. A Jézus ellensége már-már a Jézus követője lesz Az igazságot elfacsarót és darabokra hasogatót megéri a prófétai ihlet, és ő maga is megérti, mi a dolog lényege, mi az élet veleje, miről szól az Isten-ember kapcsolat.

Bizony nem spekulációval, nem kalkulációval, hanem magával a szeretettel jutunk el az igazságba. Aki beszélni kezd a szeretetről, veszélyes dolgot művel, mert egy idő után a szeretet beszéde, a szeretet hatalma, a szeretet elkötelező ereje elkezd formálni őt is. Ha hát keveset beszélünk ma a szeretetről, és régi idők szentimentális polcaira utaljuk a szeretetről való beszédet, mint valami porcelánbabát, amivel a vadvilágban nem megyünk semmire, akkor hadd buzdítsak éppen az ellenke-

zójére – hadd bátorítsak mindenkit: kezdjen a szeretetről beszélni, mondja este és reggel, otthon és útfélen, ha kell, írja a homlokára! De még inkább a szívébe! A próféta azt ígéri, hogy a törvény kőtáblái helyett a szívnek hústábláiba írja be Isten az Ő szent törvényét. Szeresd az Urat, a te Istenedet, szeresd felebarátodat, mint magadat, ez a két fő parancsolat. Nincsen ezeknél nagyobb. Ámen

Imádkozzunk! Mennyei erőidért könyörgünk Atyánk a mi Urunk Jézus Krisztusunk által. Híjával vagyunk annak, hogy önmagunkat, gyermekeinket, unokáinkat, a körülöttünk levőket, embertársainkat emlékeztessük szent parancsodra, tökéletes életrendedre. Híjával vagyunk annak, hogy újra és újra az élet forrásához jöjjünk, abból merítsünk, hogy megelevenedjünk és megújuljunk. Sok szép intézményünk van, gyönyörű elhatározásaink vannak, sokféleképpen tervezzük önön magunk életét és egyen egyenként, de Hozzád föl, az örökkévalóba oly ritkán tekintünk. Kérünk Mennyei Atyánk, taníts bennünket a szeretet törvényére, és taníts bennünket a szeretet törvénye szerint élni. Taníts bennünket Hozzád közeledni, hogy közel legyünk országodhoz, napról napra közelebb, nem távol, napról napra távolodva, hanem inkább közeledeve áldásaiddal, hűségeddel, irgalmassággal teljesedve. Így kérünk Mennyei Atyánk, adj a mi szánkra vigasztaló szót, hogy buzdíthassuk és erősíthessük a megrettent szívűeket, a szomorkodókat, a gyászolókat, a megkeseredetteket. Kérünk Mennyei Atyánk, késztesd bennünket arra, hogy életünket megnyissuk mások előtt, hogy hordozni tudjuk a szükségben levőket, hogy erőink ne fogyjanak el betegek ágya mellett megállva, hogy hűségben megmaradjunk azok mellett, akiket hozzánk és mellénk rendeltél. Ébressz bennünket Mennyei Atyánk szüntelenül méltányosságra, igazságosságra, hűségre, áldozatkészségre, tudva, hogy mindaz a jó, amit Tetőled kaptunk, azért adatott nekünk, hogy mások javára, életük bőségére, megsegítésükre sáfárcodjunk velük. Könyörgünk Urunk, adj a mi szívünkbe buzgó és ájtatos könyörgést ezért az egész világért, békességünkért, távoztass tőlünk háborút, rettenetet, pusztulást, áldd meg Urunk azokat, akik a döntéseket hozzák felőlünk, akik a népek sorsát igazgatják. Csendesítsd meg indulataikat és ragyogtasd fel nekik az ő elhívásuk és szolgálatuk igazi értelmét. Legfőképpen Urunk arra kérünk, hogy most majd, az úrvacsora közösségében emlékeztess bennünket is az egyszerű és tökéletes áldozatra, Jézus Krisztuséra, akinek teste érettünk megtöretett, vére kiontatott, aki elhozta számunkra bűnből, halálból szabadító irgalmat, és aki maga meghívott bennünket tanítványságra, igaz életre, arra, hogy Hozzád közeledjünk, és országod boldog polgárai lehessünk. Óérette kérünk, hallgasd meg könyörgésünket. Ámen

LEJEGYZTE: VÁSÁRHELYI PÉTER,
KIADJA: BUDAHEGYVIDÉKI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG
WWW.BUDAHEGYVIDEK.HU